

Arrest

nr. 139 013 van 23 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 28 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op (...) 1975.

Op 13 september 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 mei 2013, met kennisgeving op 4 juni 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.09.2011 werd ingediend door :

E.B., K. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Nador op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het argument dat de broer, schoonzus, neven en nichten van betrokkene hier legaal in België verblijft, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn/haar relaties in het land van herkomst.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (ni 8 jaar) en zijn integratie (ni. Nederlands spreekt, werkbereid is - legt een arbeidsovereenkomst voor) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).”

Eveneens op 28 mei 2013, met kennisgeving op 4 juni 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2 Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

1. De vernietigde regularisatie instructie van 19.07.2009

In de beslissing wordt het volgende aangehaald:

"Ter ondersteuning van haar aanvraag machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."

Eisende partij stelt evenwel vast dat verwerende partij niet alle argumenten hieromtrent heeft beantwoord en derhalve zijn motiveringsplicht heeft geschonden.

Eisende partij verwijst hieromtrent naar volgende passage in diens schrijven van 22.03.2013:

"Dat deze instructie door de Raad van State op 11 december 2009 werd vernietigd doch de staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen;

Dat uit het gelijkheidsbeginsel volgt dat de criteria van de vernietigde instructie niet kunnen gebruikt worden om de ontvankelijkheid te beoordelen en de regularisatieaanvragen op basis van punt 2.8 van de vernietigde instructie ook na 15 december 2009 kunnen worden ingediend (...)"

Eisende partij stelt vast dat verwerende partij heeft nagelaten om deze argumenten te beantwoorden.

Verwerende partij laat immers na om te antwoorden op het feit dat de bevoegde staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid toen immers had verklaard de vernietigde instructie nog steeds toe te passen hoewel deze was vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9.12.2009 van de Raad van state.

Verwerende partij laat bovendien na te antwoorden wat betreft het ingeroepen gelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij had daarenboven geen reden om te motiveren dat zij de vernietigde instructie waarop eisende partij zijn aanvraag 9bis onder meer op baseerde, niet toe te passen gezien de verklaring van de bevoegde staatssecretaris en de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt.

Eisende partij is derhalve van oordeel dat de verwerende partij haar motiveringsplicht heeft geschonden.

2, De buitengewone omstandigheid

Verwerende partij is onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig is.

2.1. Gezins - en privéleven * Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat:

zijn, broer, schoonzus, neven en nichten in België verblijven;

zijn, broer, schoonzus, neven en nichten een onbeperkt verblijfsrecht in België

hebben verworven;

hij volledig financieel afhankelijk is van zijn broer en door hem in zijn levensonderhoud wordt voorzien;

een terugkeer naar Marokko hem een moeilijk te herstellen nadeel zal veroorzaken gezien hij zijn familieleden zal moeten achterlaten;

hij in Marokko geen opvang heeft en hij aangewezen is op zijn familie in België.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Hierdoor heeft zij het redelijkheidsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

* Eisende partij heeft sinds 2005 zijn familiaal en sociaal leven in België.

Gezien de gehele familie van eisende partij in België verblijft, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8EVRM.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een

democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 E.V.R.M. (Recht op privéleven en gezinsleven)

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

-1. duidelijk te zijn (legaliteit),

- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,

- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko te repatriëren?

Door te stellen dat het maar een "eventuele tijdelijke verwijdering", wat verwerende partij duidelijk nu niet kan weten, zal zijn, voldoet de verwerende partij hier niet aan.

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

2.2. Opvang in Marokko Verwerende partij stelt het volgende:

"Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn/haar relaties in het land van herkomst

Verwerende partij kan van eisende partij niet verwachten dat hij een negatief bewijs levert, namelijk dat hij opvangmogelijkheden heeft in Marokko.

Eisende partij vraagt zich af op welke andere manier hij kan aantonen dat hij geen familie meer heeft waarop hij kan steunen in Marokko. Een negatief bewijs leveren, is onmogelijk en het is dan ook niet redelijk van verwerende partij dat dit van eisende partij wordt verwacht.

Verwerende partij gaat bovendien volledig voorbij dat het in casu gaat om een alleenstaande man in de Marokkaanse gemeenschap die volledig financieel afhankelijk is van zijn broer en wiens familie in België verblijft en ondertussen een onbeperkt verblijfsrecht heeft verkregen. Het is dan ook in deze omstandigheden volledig onredelijk van deze alleenstaande Marokkaanse man te verwachten terug te keren en daar maar op iemands deur te kloppen die hij in het verleden eens heeft gekend nadat hij al meer dan 8 jaar het land heeft verlaten en dan maar te verwachten er te mogen verblijven voor onbepaalde tijd.

De verwerende partij is in deze zaak volledig voorbij gegaan aan deze essentie en heeft also het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden. "

2.2. De verwerende partij stelt het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een kennelijke appreciatiefout, een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, proportionaliteits- en vertrouwensbeginsel en artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent zijn schrijven (aanvraag om machtiging tot verblijf) d.d. 22 maart 2013 en de daarin vervatte voorgehouden schending van het gelijkheidsbeginsel, verwijzend naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verder betoogt verzoeker dat hij sinds 2005 in België verblijft en zijn familiaal en sociaal leven zich hier afspeelt. Hij is

financieel afhankelijk van zijn broer, die in zijn levensonderhoud voorziet. Er werd geen verdere vraagstelling aan het gericht om bijkomende info te leveren.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bewijslast rust op de schouders van de aanvrager. Hij dient te zorgen dat alle nuttige informatie wordt overgemaakt aan het bestuur. Het is niet de taak van de bestuur om in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf bijkomende inlichtingen te vragen, indien de verschafte informatie onvoldoende blijkt te zijn.

Verzoekers schrijven d.d. 22 maart 2013 betreft een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die los staat van de aanvraag d.d. 13 september 2011 die het voorwerp uitmaakt van de eerste bestreden beslissing. Bovendien werd in deze beslissing wel degelijk gemotiveerd omtrent de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motivering dienaangaande, met name dat zij niet meer kan toegepast worden, gelet op de vernietiging ervan door de Raad van State, foutief is.

In de eerste bestreden beslissing wordt verder terecht gemotiveerd dat een tijdelijke scheiding van zijn familie in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de nodige formaliteiten is inderdaad principieel geen disproportionele inmenging in het gezinsleven (zie onder vele andere: RVV nr. 38 367, d.d. 9 februari 2010).

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn te motiveren dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in Marokko waar hij voor korte tijd kan verblijven, aangezien hij hier meer dan 30 jaar heeft gewoond.

Verzoeker verwijst naar artikel 8, tweede lid van het EVRM, terwijl hij nooit enig verblijfsrecht heeft genoten in België. Gelet op de vaste rechtspraak van de Raad, gebaseerd op de rechtspraak van het EHRM, is die grief niet dienstig. Verzoeker kan zich niet beroepen op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

"Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37)" (RW nr. 103.623 d.d. 28 mei 2013).

Hierboven werd reeds aangegeven dat een tijdelijke scheiding principieel geen disproportionele inmenging in het familieleven is.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In casu vermeldt de bestreden beslissing de juridische grondslag: artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet en er wordt ingegaan op de redenen die de verzoekende partij aanhaalde om machtiging tot verblijf te verkrijgen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte

motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Buitengewone omstandigheden zijn deze die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om de aanvraag buiten het Rijk in te dienen.

Om in casu bij de beoordeling van de hierboven beschreven onderdelen van het middel te kunnen oordelen of de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze en binnen de ter zake geldende regelgeving de bestreden beslissing heeft genomen, acht de Raad het noodzakelijk te beschikken over de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing – namelijk en desgevallend de daaraan toegevoegde stukken en eventuele aanvullingen opdat de reden van de beslissing kan worden nagegaan en om na te kunnen gaan of de verwerende partij met alle aangevoerde argumenten rekening heeft gehouden, temeer de

verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij heeft nagelaten op alle elementen te antwoorden en dat een onzorgvuldig onderzoek zou zijn gebeurd naar haar situatie.

De Raad dient te beschikken over het volledige administratief dossier, met inbegrip van genoemde aanvraag en haar eventuele aanvullingen, teneinde te kunnen nagaan of de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze heeft gesteld dat in casu niet wordt aangetoond dat er sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die verantwoorden dat de aanvraag niet via de gewone procedure, vanuit het buitenland, werd ingediend. Deze stukken ontbreken evenwel in het aan de Raad overgemaakte administratief dossier. Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde van de verwerende partij is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Bijgevolg dient de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd.

2.4. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing merkt de Raad op dat deze op dezelfde dag werd genomen en door dezelfde gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat de verknachtheid blijkt tussen beide bestreden beslissingen. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat deze eerste beslissing vernietigd dient te worden om reden dat niet kan beoordeeld worden of de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze tot het besluit kwam dat er in casu geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de orde zijn, nu de desbetreffende aanvraag zich niet in het administratief dossier bevindt, en waarbij dient vastgesteld te worden dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet werd onderzocht, acht de Raad het passen, met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 28 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van 28 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN